

การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา

A Construction of Scoring Rubrics for the Wrestling Skills of Sports School Students

จิราวุธ วิเชียร และคณะ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือได้แก่นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 33 คนซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Judgment sampling) เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ 7 ทักษะประกอบด้วย 1) ทักษะการยืนเตรียมความพร้อมพื้นฐาน 2) ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 3) ทักษะการจับขาคู่ล้ม 4) ทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม 5) ทักษะสอดแขนบิดทும்ด้วยสะโพก 6) ทักษะการเปิดล็อกคีรษะทும் และ 7) ทักษะการปิดล็อกคีรษะทும் ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านและใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) เพื่อตรวจสอบ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้

ผลการวิจัยพบว่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของ ทักษะการยืนเตรียมความพร้อมพื้นฐาน ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ทักษะการจับขาคู่ล้ม ทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม ทักษะสอดแขนบิดทும்ด้วยสะโพก ทักษะการเปิดล็อกคีรษะทும் และทักษะการปิดล็อกคีรษะทும்มีค่าเท่ากับ 1.0 ในทุกทักษะ และมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ในแต่ละทักษะ เท่ากับ 0.81 0.93 0.86 0.88 0.88 0.89 และ 0.93 ตามลำดับ

จากผลการวิจัยสนับสนุนว่าเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำทั้ง 7 ทักษะมีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ในระดับสูงและสามารถนำไปใช้ประเมินการพัฒนาทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาได้

คำสำคัญ: เกณฑ์การประเมิน/ทักษะกีฬามวยปล้ำ/นักเรียนโรงเรียนกีฬา/สถาบันการพลศึกษา

Abstract

The purpose of this study was to construct and evaluate scoring rubrics for sports school students' wrestling skills. Thirty-three students who were studying wrestling were judgment sampled from Sisaket sports school. Scoring rubrics were developed for seven wrestling skills: position, motion, double-leg takedown, inside arm-drag to double leg drive-through, hip toss, open head lock and closed head lock. Content validity was assessed by five experts using the index of Item-Objective Congruence (IOC). The test-retest method was used to determine reliability coefficients.

Content validity scores for the skills of position, motion, double-leg takedown, inside arm-drag to double-leg drive-through, hip toss, open head lock and closed head lock were 1.00. Reliability coefficients were 0.81, 0.93, 0.86, 0.88, 0.88, 0.89 and 0.93, respectively.

The results support the validity and reliability of the scoring rubrics for these seven wrestling skills. The rubrics can be used to assess sports school students' wrestling skills development.

KEYWORDS: SCORING RUBRICS/WRESTLING SKILL/SPORT SCHOOL STUDENTS/ INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION

บทนำ

มวยปล้ำเป็นกีฬาที่มีประวัติมายาวนานราว 5,000 ปี โดยมีวิวัฒนาการมาหลายยุคหลายสมัย ตั้งแต่การนำมวยปล้ำไปใช้เพื่อดำรงชีวิต ในการหาอาหาร การป้องกันจากสัตว์ร้าย บุชาเทพเจ้า เพื่อ ความบันเทิง เป็นต้น หลังจากนั้นมวยปล้ำได้รับความนิยมจนมีการบันทึกเรื่องราวที่กล่าวถึงมวยปล้ำ มากมาย รวมทั้งเรื่องเล่าเกี่ยวกับการต่อสู้ของมวยปล้ำจนมวยปล้ำเป็นกีฬาที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายไปยังประเทศต่างๆ ของโลกกีฬามวยปล้ำได้มีการรับรองให้กีฬามวยปล้ำเป็นกีฬาสากล อย่างเป็นทางการและบรรจุให้มีการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 3 ที่เมืองเซนต์หลุยส์รัฐมิสซูรี ประเทศสหรัฐอเมริกา (Petrov (1996) สำหรับกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

ได้ถูกนำมาสอดแทรกอยู่ในกลุ่มศิลปะป้องกันตัว เช่นเดียวกับกีฬามวยไทยและกระบี่กระบอง จนมีการเล่นหรือแข่งขันกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา จนได้ถูกนำมาจัดให้มีการเรียนการสอนในโรงเรียนฝึกหัด ครุพลศึกษา ด้วยรายวิชามวยปล้ำได้เข้าบรรจุในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) (ประทีป พานิชชาติ, 2528)

มวยปล้ำ เป็นกีฬาประเภทการต่อสู้และเป็นศิลปะการป้องกันตัวที่ช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความแข็งแรง แข็งแรง กล้าหาญ อดทนและอ่อนโยน อีกทั้งยังช่วยพัฒนาระบบต่างๆ ภายในร่างกาย ให้แข็งแรงสมบูรณ์เพิ่มขึ้น ตลอดจนสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รวมทั้งการฝึกกีฬามวยปล้ำ ยังสามารถพัฒนาประสิทธิภาพ

ทางด้านร่างกาย ความรู้ และสามารถสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับ ผู้เรียนได้อีกด้วย หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนการเล่นกีฬามวยปล้ำเป็นประจำอยู่เสมอก็จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะกีฬามวยปล้ำที่ดี มีสมรรถภาพทางกายที่ดีสามารถนำไปใช้ในการดูแลสุขภาพตนเองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสามารถนำทักษะกีฬามวยปล้ำไปต่อสู้หรือป้องกันตนเองยามฉุกเฉินได้อีกด้วย ซึ่งประโยชน์ต่างๆ จะส่งผลต่อความสำเร็จทางการกีฬาของผู้เรียนในอนาคต (สำนักการกีฬากรมพลศึกษา, 2539) สถาบันการพลศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของกีฬามวยปล้ำที่มีต่อการพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬาให้เป็นมนุษย์ที่มีสมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความรู้ความสามารถใน ทางการกีฬาควบคู่ไปกับวิทยาการด้านต่างๆ จึงได้บรรจุรายวิชากีฬามวยปล้ำไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับโรงเรียนกีฬา ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ พลศึกษา โดยบรรจุไว้ในกลุ่มสาระเพิ่มเติม ได้แก่ กลุ่มกีฬา เพื่อความเป็นเลิศ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นจุดเน้น ของโรงเรียนกีฬาในการนำรายวิชากีฬามวยปล้ำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน (สถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556)

ปัจจุบัน ได้จัดให้มีการเรียนการสอนรายวิชากีฬามวยปล้ำให้กับนักเรียนในโรงเรียนกีฬาของ จังหวัดต่างๆ โดยสังกัดสถาบันการพลศึกษา และปัจจุบันมีโรงเรียนที่เปิดให้มีการเรียนการสอนรายวิชา กีฬามวยปล้ำ 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเปิดการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความ

รู้ทั้งทางด้านวิชาการ ด้านสุขภาพ มีความเป็นเลิศทางด้านกีฬา และมุ่งพัฒนา ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรมในการดำรงชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2553)

อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการจัดการเรียนสอนพลศึกษาจำเป็นต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียนดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, (2553) ได้กำหนดให้ครูผู้สอนต้องประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน สังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529) ที่กล่าวไว้ว่าในกระบวนการเรียนการสอนพลศึกษานั้น ต้องคำนึงและตระหนักถึงสิ่งที่สำคัญอันหนึ่งก็คือ การวัดการประเมินผลทางพลศึกษา เพื่อที่จะให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ข้อดีและข้อควรปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอน และพัฒนาการของผู้เรียน ครูพลศึกษาต้องสามารถแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าผู้เรียนมีพัฒนาการได้อย่างชัดเจนขึ้นจากการเรียนการสอนพลศึกษา ซึ่งถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญที่สุด มิใช่ปล่อยไปตามการพัฒนาการโดยตามธรรมชาติของผู้เรียนเอง โดยบุญส่ง โกสะ (2547) สนับสนุนว่า การเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษานั้น ครูพลศึกษาจะต้องมีการวัดผลและการประเมินผลในการวัดผลทางพลศึกษานั้น ครูพลศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของพลศึกษาในการสร้างเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ สมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ

ทักษะ ความรู้ และจิตพิสัย และมีการติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละอย่างในแต่ละด้านของแต่ละบุคคล

การประเมินผลที่ดีจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ มีความเที่ยงตรง (Validity) มีความเชื่อถือได้ (Reliability) ความเป็นปรนัย (Objectivity) เครื่องมือในการประเมินผลที่ดีนั้น จะช่วยให้ครูผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลความสามารถของผู้เรียนได้ตามสภาพที่เป็นจริง ดังที่ กรรวิ บุญชัย (2554ช) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบทางพลศึกษาที่นำมาตัดสินระดับคะแนนวิชาพลศึกษานั้นควรที่จะครอบคลุมถึงองค์ความรู้ทั้งด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และสมรรถภาพพิสัย (Physical fitness Domain) สำหรับวิธีการประเมินผลองค์ความรู้ทั้ง 4 ด้านนั้น จะมีการประเมินใน 2 ลักษณะด้วยกันคือ

1. การประเมินเชิงปริมาณ (Quantitative Evaluation) ซึ่งเป็นการประเมินที่ทำการวัดออกมาเป็นจำนวนตัวเลข แบบทดสอบที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นแบบทดสอบปรนัย (Objective Test) จะมีลักษณะการทดสอบที่ชัดเจน ดังนั้นผู้ให้คะแนนจึงไม่มีผลต่อการให้คะแนน

2. การประเมินเชิงคุณภาพ (Qualitative Evaluation) เป็นการประเมินความถูกต้องสวยงามของการปฏิบัติหรือความสามารถในกีฬาชนิดต่างๆ ที่ไม่สามารถประเมินเชิงปริมาณได้ ส่วนใหญ่เป็นการประเมินด้วยการสังเกตของครูผู้สอน (Subjective Test) ซึ่งผู้ให้คะแนนจะมีผลต่อการให้คะแนนเพราะบางครั้งอาจจะเกิดจากความพึงพอใจของผู้ให้คะแนนแต่ละคน เพราะใช้การสังเกต (Observation) เป็นเครื่องมือ

ที่ใช้ในการวัด โดยใช้ประสาทสัมผัสเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย การสังเกตจะได้ผลดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจและสนใจเฉพาะเรื่องที่กำลังสังเกต โดยตัดความอคติต่างๆ ออกไป และขึ้นอยู่กับความรู้ของผู้สังเกตตามประสบการณ์ของความสามารถที่มีอยู่ (พิชิต ภูติจันทร์, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับราตรี นันทสุคลย์, (2553: 58) ที่กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลทางการศึกษาไว้ว่า

“...การสังเกต (Observation) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผล อาจทำได้ทั้งสถานการณ์ตามธรรมชาติหรือสถานการณ์จำลอง โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนใหญ่ ทางด้านจิตพิสัย (Affective Domain) และด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะเป็นข้อมูลที่ตรงกว่าข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเพราะให้ผู้ตอบรายงานตนเองมักจะรายงานเข้าข้างตนเอง...”

นอกจากนั้น วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวว่า ปัญหาของการประเมินผลโดยครูสังเกตนั้น ข้อมูลที่ได้ขาดความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย ดังนั้นจึงต้องกำหนดคะแนนในแต่ละส่วนไว้ให้ชัดเจน กำหนดมาตรฐานในแต่ละทักษะกำหนดวิธีการบันทึกคะแนนเพื่อให้การประเมินผล เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2543) ที่กล่าวว่า การประเมินโดยการสังเกตมีข้อควรระวัง คือ การบันทึกและสรุปผลจากการสังเกตต้องอาศัย ความรู้ ความสามารถ และทักษะของการสังเกตที่สำคัญด้วย เพราะหากบันทึกหรือสรุปตามความรู้สึก จะทำให้มีข้อมูลที่ผิดไปจากสภาพที่แท้จริง ปัญหาของการประเมินค่าด้วยการสังเกตของครูในการวัด

การประเมินทักษะกีฬาซึ่งเป็นการประเมินเชิงคุณภาพที่นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และมีการใช้ร่วมกับการวัดที่เป็นเชิงอัตนัย (Subjective) โดยใช้การสังเกตในขณะที่เล่นและใช้การ ประเมินความสามารถในระดับของคะแนนที่แตกต่างกันนั้น ปัญหาของการใช้แบบประเมินค่า คือ ไม่มีใครรู้ถึงความหมายและความแตกต่างของแต่ละระดับคะแนน อย่างไรก็ตาม นอกจากตัวครูผู้สอนเองแล้ว บางครั้งตัวครูผู้สอนเองก็อาจยังไม่สามารถแยกแยะระดับคะแนนต่างๆ ได้อย่างชัดเจนนัก (บุญส่ง โกสะ, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับ สุมาลี จันทร์ชะลอ (2542) ที่กล่าวว่า มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการประเมินสภาพหรือคุณภาพของสิ่งที่ถูกประเมินโดยจัดแบ่งเป็นระดับต่างๆ กัน การประเมินค่าอาจจะมีจุดอ่อนในเรื่องความเป็นปรนัย ความลำเอียง หรือความประทับใจของผู้ประเมิน

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การวัดและประเมินผลรายวิชามวยปล้ำในด้านทักษะพิสัยนั้นส่วนใหญ่ จะใช้การประเมินเชิงคุณภาพ โดยอาศัยการสังเกตจากครูผู้สอนเป็นหลักและใช้การวัดและประเมินด้วยแบบประเมินค่า ซึ่งเป็นเครื่องมือการวัดและประเมินที่มีจุดอ่อนทั้งความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยในการให้คะแนนกับผู้เรียน เพราะแบบประเมินค่าไม่ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้อย่างเด่นชัดจึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่อการประเมินได้ ซึ่งทำให้ การวัดและประเมินผลทางพลศึกษาขาดความยุติธรรม ไม่สามารถวัดและประเมินได้ตามวัตถุประสงค์ ของการเรียนรู้ทางด้านทักษะพิสัย เกณฑ์การประเมินแบบรูบริค (Scoring Rubrics) เป็นแนวทางการให้คะแนนความสามารถหรือ

การปฏิบัติของผู้เรียนอย่างชัดเจนโดยแยกแยะระดับคะแนนอย่างละเอียดเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองอยู่ในระดับคะแนนใดหรือผลงานมีคุณภาพเป็นอย่างไร ทั้งยังมีลักษณะการให้คะแนนโดยอธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนนและมีความเที่ยงตรงในการให้คะแนนในตัวของมันเอง ต้องคำนึงถึงงานที่ทำให้ทำ ต้องมีความสำคัญ มีความสอดคล้องระหว่างคะแนนกับจุดมุ่งหมายการประเมิน เกณฑ์ที่สร้างต้องมีความเป็นรูปธรรม มีความชัดเจนเหมาะสม และมีการอธิบายรายละเอียดของระดับการให้คะแนนที่มีความชัดเจน และง่ายต่อการประเมิน ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะนำเอารูปแบบของเกณฑ์การประเมินมาใช้ในการวัดและประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำเชิงคุณภาพ ประกอบกับ ยังไม่ปรากฏหลักฐาน ว่ามีการใช้หรือสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำขึ้นมามาก่อน จากหลักฐานที่ผ่านมา ครูผู้สอน ส่วนใหญ่ใช้แบบวัดและประเมินผลที่ครูสร้างขึ้นมาเองและยังไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน รวมทั้งไม่ได้กำหนดคะแนนในแต่ละส่วนไว้ให้ชัดเจนกำหนดมาตรฐานในแต่ละทักษะ กำหนดวิธีการบันทึกคะแนนและร่องรอยของเอกสาร ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อการวัดและการประเมินผลทางพลศึกษา อาจทำให้เกิดความไม่คงที่ของการทดสอบในแต่ละครั้ง หรือขาดเกณฑ์การให้คะแนนที่ดี ดังนั้น ในการวัดและการประเมินผล ทักษะกีฬามวยปล้ำ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สอนรายวิชามวยปล้ำได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการวัดและประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำเชิงคุณภาพของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพและมีความยุติธรรม ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างเกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubrics) ทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัด

สถาบันการพลศึกษา ขึ้น เพื่อต้องการให้ทราบถึงระดับคะแนน พร้อมกับรายละเอียดคำอธิบายที่ชัดเจนของทักษะต่างๆ โดยมีประโยชน์ของ (Scoring Rubrics) มีความสอดคล้องระหว่างคะแนนกับจุดมุ่งหมายของการประเมิน เป็นรูปธรรม มีความชัดเจน เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมและปราศจากความลำเอียง จึงได้นำเกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubrics) ทักษะกีฬามวยปล้ำมาแก้ปัญหาคำจำกัด และประเมินผลทักษะกีฬามวยปล้ำ เพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความก้าวหน้า และจุดบกพร่องต่างๆ ที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจต่อการเรียน การให้คะแนน และพัฒนาให้มีความเป็นเลิศทางกีฬา มวยปล้ำ รวมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า รูปแบบในการสร้างเกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubrics) ทักษะกีฬามวยปล้ำอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และผ่านการเรียน รายวิชามวยปล้ำ พ 21226 (มวยปล้ำ 1) จำนวน 97 คน

2. ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ซึ่งประกอบไปด้วย 7 ทักษะดังนี้

- 1) ทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position)
- 2) ทักษะการเคลื่อนไหว (Motion)
- 3) ทักษะการ

จับขาคู่ล้ม (Double-Leg Take Downs) 4) ทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม (Inside Arm- Drag to Double-Leg Drive-Through)

- 5) ทักษะสอดแขนบิดทุ่มด้วยสะโพก (Hip Toss)
- 6) ทักษะการเปิดล็อกศีรษะทุ่ม (Open Head Lock)
- 7) ทักษะการปิดล็อกศีรษะทุ่ม (Closed Head Lock)

วิธีการวิจัย

วิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษา ค้นคว้าเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาวิธีการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬา รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสอบถามผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา

2. ศึกษาเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาตลอดจนศึกษา ทฤษฎี หลักการและแนวคิดของการสร้างเกณฑ์การประเมิน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนที่ผ่านการเรียนรายวิชามวยปล้ำ (พ. 21226) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับโรงเรียนกีฬา

3. สอบถามครูผู้สอนในโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษารายวิชามวยปล้ำเพื่อวิเคราะห์ และเลือกองค์ประกอบของทักษะกีฬามวยปล้ำที่เป็นทักษะพื้นฐานและเป็นทักษะที่สำคัญในการเล่นกีฬามวยปล้ำ รวมถึงปัญหาและวิธีการสอนทักษะที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินการเรียนรู้ สำหรับวิชามวยปล้ำ

4. วิเคราะห์ความยากง่ายของทักษะกีฬา มวยปล้ำ เลือกพิจารณาทักษะกีฬามวยปล้ำที่เหมาะสมกับผู้เรียนและนำมาสร้างเกณฑ์การประเมินโดยคำนึงถึงทักษะที่นำมาจะต้องตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัดและตรงกับความเป็นจริงที่กำหนดไว้ในหลักสูตรซึ่งไม่ควรจะประกอบไปด้วยหลายทักษะที่มากจนเกินไป ถูกต้องตามกฎกติกา มีความเหมาะสมกับเพศและวัย ใช้เวลาในการทดสอบไม่มาก ใช้อุปกรณ์ที่สะดวกปลอดภัยและเกิดความสนุกสนาน การให้คะแนนในการทดสอบทักษะมีความเป็นปรนัย ไม่ซับซ้อนและยุ่งยาก รวมทั้งมีวิธีการให้คะแนนที่ชัดเจนไม่เกิดความลำเอียงต่อผู้เรียน

5. ดำเนินการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา ประกอบไปด้วย 7 ทักษะ ได้แก่ 1) เกณฑ์การประเมินทักษะการยืนเตรียมความพร้อม 2) เกณฑ์การประเมินทักษะการเคลื่อนไหว 3) เกณฑ์การประเมินทักษะการจับขาคู่ล้ม 4) เกณฑ์การประเมินทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้ม 5) เกณฑ์การประเมินทักษะสอดแขนบิดทิ่มด้วยสะโพก 6) เกณฑ์การประเมินทักษะการเปิดล็อคศีรษะทิ่ม 7) เกณฑ์การประเมินทักษะการปิดล็อคศีรษะทิ่ม

6. นำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมเพื่อตรวจสอบถึงความเหมาะสมและพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

7. นำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน

5 ท่าน ได้แก่ นายกสภาคกกกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ประธานเทคนิคสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยและครูผู้สอนรายวิชากีฬามวยปล้ำของโรงเรียนกีฬา เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเกณฑ์การประเมินจำนวน 7 ทักษะ โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton พิจารณาว่าเกณฑ์การประเมินทั้ง 7 ทักษะนั้นสามารถวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่

8. นำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ที่ผู้วิจัยสร้างและผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 7 ทักษะ ไปหาความเชื่อถือได้ (Reliability) กับกลุ่มประชากรเป้าหมายของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Judgment sampling) จำนวน 33 คนโดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์โดยการนำคะแนนการทดสอบเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) นำมาเปรียบเทียบกับตารางแสดงมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall และคณะ (1980 อ้างในกรวิบุญชัย, 2554ข)

9. นำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ไปใช้จริงกับโรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราชที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และผ่านการเรียน

รายวิชามวยปล้ำ (พ. 21226) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับโรงเรียนกีฬา จำนวนรวม 64 คน

10. จัดสัมมนากลุ่มย่อยจากครูผู้สอนรายวิชามวยปล้ำที่ใช้เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬา มวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ไปใช้จริงกับนักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้ง 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช สังกัดสถาบันการพลศึกษา

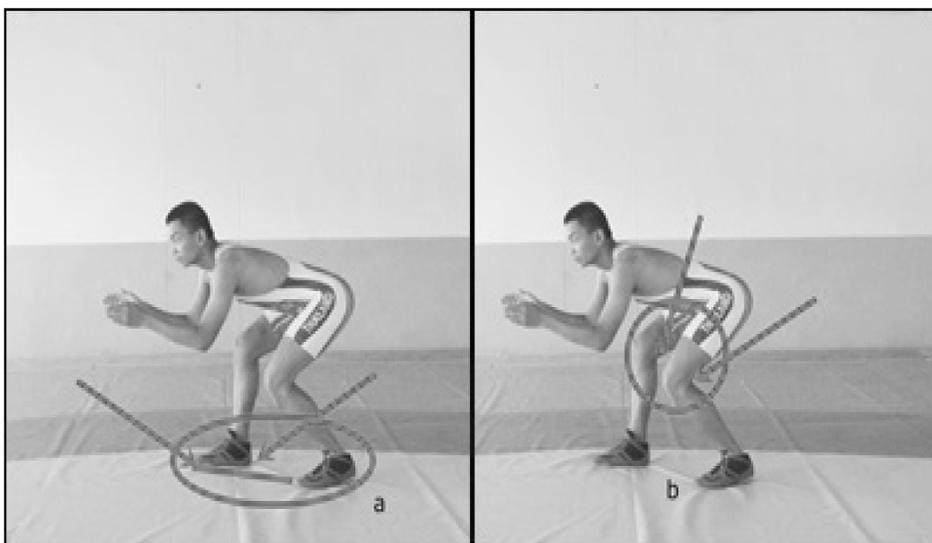
ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬา มวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ซึ่งผลการวิจัยสรุปพร้อมทั้งได้ยกตัวอย่างของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬา มวยปล้ำดังนี้

1. ตัวอย่าง เกณฑ์การประเมินทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) จากการประเมินของครู ประกอบไปด้วย 4 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะการจัดขาและเท้า ลักษณะการจัดลำตัว ลักษณะการจัดแขนและมือ และลักษณะการจัดศีรษะและหน้า แต่ละลักษณะก็จะมีเกณฑ์การให้คะแนนอยู่ 3 ระดับ ได้แก่ 3, 2 และ 1 โดยมีรายละเอียดของคะแนนซึ่งประกอบไปด้วย

1.1 เกณฑ์การให้คะแนนสำหรับทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) ในลักษณะการจัดขาและเท้าของท่าเตรียม แบ่งคะแนนออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1.1.1 เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) ในลักษณะการจัดขาและเท้าของท่าเตรียม โดยการยืนเท้าหน้าเท้าตามหรือยืนเท้าเสมอกันห่างกันประมาณหนึ่งช่วงไหล่หรือกว้างกว่าเล็กน้อย (a) และยืนเต็มเท้า ถ้าย่น้ำหนักไปทางปลายเท้าพร้อมกับปลายเท้าชี้ไปด้านหน้ายื่นย่อเข่า (b) เป็นลักษณะการจัดขาและเท้าสำหรับท่าเตรียมที่สมบูรณ์ที่สุด ก็จะได้ 3 คะแนน

ภาพ 1 ทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) ที่สมบูรณ์ที่สุด

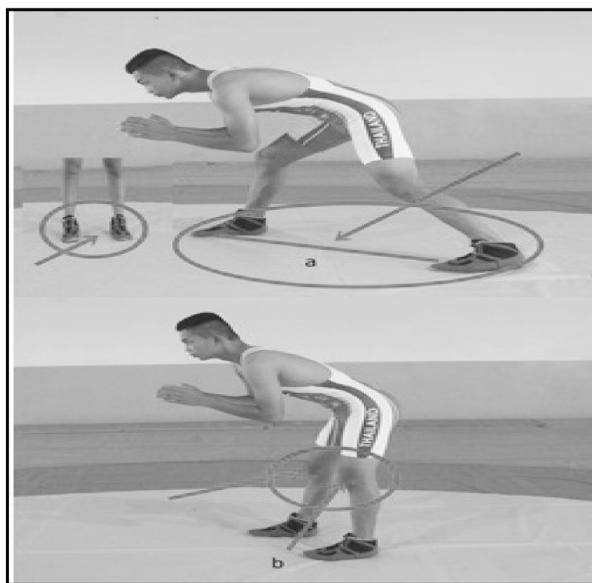
1.1.2 เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) ในลักษณะการจัดขาและเท้า โดยการยืนเท้าหน้าเท้าตามแคบหรือกว้างกว่าระดับหัวไหล่และยืนเปิดส้นเท้า ปลายเท้าชี้ไปด้านหน้า (a) ยืนไม่ย่อเข่า (b) เป็นลักษณะการจัดขาและเท้าสำหรับท่าเตรียมที่สมบูรณ์ในระดับปานกลาง ก็จะได้ 2 คะแนน

1.1.3 เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position) ในลักษณะความผิดพลาดที่เกิดจากการจัดขาและเท้าสำหรับท่าเตรียม ในลักษณะอื่นๆ จะถูกพิจารณาว่ามีความสมบูรณ์น้อยที่สุด ก็จะได้ 1 คะแนน

2. เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ จำนวน 7 ทักษะ ได้แก่ 1) เกณฑ์การประเมินทักษะการยืนเตรียมความพร้อม มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 2) เกณฑ์การประเมินทักษะการเคลื่อนไหว มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 3) เกณฑ์การประเมินทักษะการจับขาคู่ล้มมีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 4) เกณฑ์การ

ประเมินทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับขาคู่ล้มมีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 5) เกณฑ์การประเมินทักษะสอดแขนบิดทும்ด้วยสะโพก มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 6) เกณฑ์การประเมินทักษะการเปิดล็อคศีรษะทும்มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 7) เกณฑ์การประเมินทักษะการปิดล็อคศีรษะทும் มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ 1.00 เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำทุกทักษะ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 ซึ่งแสดงถึงว่าเกณฑ์การประเมินทักษะ กีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาถือว่าสามารถนำไปใช้ได้

3. เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้านความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) โดยเว้นระยะเวลาในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ห่างกัน 1 สัปดาห์ จำนวน 7 ทักษะ ได้แก่

ภาพ 2 การยืนเตรียมความพร้อม (Position) ที่สมบูรณ์ในระดับปานกลาง

ตาราง 1 ค่าความเชื่อถือได้ (สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน) ของเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ

รายการเกณฑ์การประเมินประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ	ค่า r
1) เกณฑ์การประเมินทักษะการยืนเตรียมความพร้อม (Position)	0.81
2) เกณฑ์การประเมินทักษะการเคลื่อนไหว (Motion)	0.93
3) เกณฑ์การประเมินทักษะการจับ ซาคูลัม (Double-Leg Take Downs)	0.86
4) เกณฑ์การประเมินทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับซาคูลัม (Inside arm-Drag to Double-Leg Drive-Through)	0.88
5) เกณฑ์การประเมินทักษะการ สอดแขนบิดท่อมด้วยสะโพก (Hip Toss)	0.88
6) เกณฑ์การประเมินทักษะการ เปิดล๊อคศีรษะท่อม (Open Head Lock)	0.89
7) เกณฑ์การประเมินทักษะการ ปิดล๊อคศีรษะท่อม (Closed Head Lock)	0.93

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ค่าความเชื่อถือได้ ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ทั้ง 7 ทักษะ ซึ่งทักษะที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) ที่อยู่ในเกณฑ์ดีได้แก่ เกณฑ์การประเมินทักษะการยืนเตรียมความพร้อม พื้นฐาน มีค่า r เท่ากับ 0.81 เกณฑ์การประเมินทักษะการจับซาคูลัม มีค่า r เท่ากับ 0.86 เกณฑ์การประเมินทักษะการดึงแขนบังคับด้านข้างจับซาคูลัม มีค่า r เท่ากับ 0.88 เกณฑ์การประเมินทักษะสอดแขนบิดท่อมด้วยสะโพก มีค่า r เท่ากับ 0.88 เกณฑ์การประเมินทักษะการเปิดล๊อคศีรษะท่อม มีค่า r เท่ากับ 0.89 ส่วนเกณฑ์การประเมินทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน และเกณฑ์การประเมินทักษะการปิดล๊อคศีรษะท่อม ที่มีค่า r เท่ากับ 0.93 จะอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดังนั้น ค่า r ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 7 ทักษะ เมื่อเปรียบเทียบกับตารางแสดงมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall และคณะ 1980 อ้างในกรรวิ บุญชัย (2554ข) จะมีค่า r อยู่ระหว่าง 0.81 ถึง 0.93 ซึ่งเป็นค่าที่

อยู่ในเกณฑ์ดี-ดีมาก แสดงถึงว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีคุณภาพความเชื่อถือได้

4. ข้อมูลจากการสัมมนากลุ่มย่อยจากครูผู้สอนรายวิชามวยปล้ำที่ใช้เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ที่ผ่านการสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ ความเชื่อถือได้ (Reliability) ไปใช้จริงกับนักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้ง 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช สังกัดสถาบันการพลศึกษา ซึ่งผลการสัมมนากลุ่มย่อยสามารถสรุปดังนี้เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีรายละเอียดของขั้นตอนต่างๆ รวมถึงวิธีการให้คะแนนของแต่ละทักษะที่มีความชัดเจนและเหมาะสมกับการนำมาประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำในนักเรียนโรงเรียนกีฬา ทั้งนี้ เพื่อให้ทุกโรงเรียนกีฬาที่จัดการเรียนการสอนกีฬามวยปล้ำได้มีแบบประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำที่มีความชัดเจนและเป็นมาตรฐานต่อไป

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยจากการสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของเกณฑ์การประเมินดังต่อไปนี้

1. เมื่อนำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of Item-Objective Congruence) โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton (1990 อ้างในสุนทรา โทบัว 2552) พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ มีความ IOC เท่ากับ 1.00 ซึ่งแสดงถึงว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ดังที่ สุนทรา โทบัว (2552) กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามจะต้องมีค่ามากหรือเท่ากับ 0.5 จึงจะถือว่าสามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับสมนึก ภัททิยธนี (2551) ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาเลือกคัดเลือกจุดประสงค์หรือข้อสอบที่มี คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ซึ่งแสดงว่าจุดประสงค์นั้นวัดได้ครอบคลุมกับเนื้อหาตามชื่อเรื่องนั้นหรือสามารถวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ดังนั้น ค่า IOC ของเกณฑ์การประเมินทักษะ กีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ ที่มีค่าเท่ากับ 1.00 ในทุกทักษะนั้นแสดงถึงว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียน

โรงเรียนกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะนี้มีคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำเชิงคุณภาพสำหรับนักเรียนในโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษาได้ โดยสอดคล้องกับพิชิต ภูติจันทร์ (2547) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบที่ดีนั้นจะต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) เป็นสิ่งที่บ่งถึงความซื่อสัตย์ของแบบทดสอบ การทดสอบแต่ละครั้ง ผู้ทดสอบ ต้องใช้เครื่องมือวัดที่สามารถบอกถึงสิ่งที่ต้องการทราบได้หรือสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โดยเกณฑ์ ในการเลือกแบบทดสอบที่ดีนั้นจะต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) เนื่องจากเป็นเกณฑ์ที่มีความสำคัญ ที่สุดในการประเมินแบบทดสอบ ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบนั้นสามารถวัดใน สิ่งที่ต้องการวัดได้ (กรรวิ บุญชัย 2554ก)

2. ในการหาความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยนำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบและประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำเชิงคุณภาพกับ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 33 คน โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ จากนั้น นำไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) และนำค่าที่ได้เปรียบเทียบกับตารางแสดงมาตรฐาน การประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall และคณะ 1980 อ้างในกรรวิ บุญชัย (2554ข) พบว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับ นักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ จะมีค่า r อยู่ระหว่าง 0.81 ถึง 0.93 ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในเกณฑ์ดี-ดีมาก แสดงถึงว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษาที่ผู้วิจัย

สร้างขึ้นนี้มีคุณภาพความเชื่อถือได้ที่สามารถนำไปใช้ได้สอดคล้องกับ พิษิต ภูติจันทร์ (2547) ที่กล่าวไว้ว่าความเชื่อมั่น (Reliability) เป็นความคงเส้นคงวาของผลการวัดแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง เมื่อนำไปทดสอบกับใครก็ตามหรือนำไปทดสอบก็ครั้ง ผลที่ออกมาจะเหมือนเดิมซึ่งหมายถึงเครื่องมือนั้นสามารถให้ข้อมูลที่คงที่แน่นอนหรือคงเส้นคงวา (พิษิตภูติจันทร์, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับกรรวิ บุญชัย (2554ก) ที่อธิบายไว้ว่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบทดสอบ ที่มีคงที่ จะทดสอบกี่ครั้งก็ให้ผลเหมือนกัน และแบบทดสอบจะมีความเที่ยงตรงสูงควรจะมีคุณภาพเชื่อถือได้สูง

3) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มย่อยจากครูผู้สอนรายวิชามวยปล้ำที่ใช้เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผ่านการสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ ความเชื่อถือได้ (Reliability) ไปใช้จริงกับนักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้ง 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดอุบลราชธานี โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช สังกัดสถาบันการพลศึกษา ซึ่งผลการสัมภาษณ์กลุ่มย่อยสามารถสรุปดังนี้เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีรายละเอียดของขั้นตอนต่างๆ รวมถึงวิธีการให้คะแนนของแต่ละทักษะที่มีความชัดเจนและเหมาะสมกับการนำมาประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำในนักเรียนโรงเรียนกีฬา ทั้งนี้เพื่อให้ทุกโรงเรียนกีฬาที่จัดการเรียนการสอนกีฬามวยปล้ำได้มีแบบประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำที่มีความชัดเจนและเป็นมาตรฐานต่อไป

จะเห็นว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.00 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้และความเชื่อถือได้ ทั้ง 7 ทักษะ มีอยู่ 5 ทักษะที่อยู่ในเกณฑ์ดี และมีอยู่ 2 ทักษะที่อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดังนั้น ครูผู้สอนวิชามวยปล้ำหรือผู้ที่มีความสนใจ สามารถนำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้เป็นเครื่องมือ ในการทดสอบทักษะกีฬามวยปล้ำได้ เพราะเป็นเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำที่สามารถวัด ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายและครอบคลุมทุกทักษะของหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชากีฬามวยปล้ำ ประกอบไปด้วยการวัดและประเมินเชิงคุณภาพ ที่มีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน และวัดได้ตามความเป็นจริง นอกจากนี้ การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำสำหรับนักเรียนโรงเรียน กีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ยังคงมีลักษณะอื่นๆ อีกได้แก่

1. มีความสะดวก โดยคำนึงถึงสถานที่ และมีอุปกรณ์มวยปล้ำที่โรงเรียนมีใช้ทั้งสิ้น ง่ายและสะดวกต่อการวัดผลของครูผู้สอน และ ประเมินผลการเรียนในรายวิชามวยปล้ำ

2. มีคำอธิบายวิธีการขั้นตอนในการทดสอบพร้อมทั้งยังมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจนง่ายต่อการทดสอบและยังสามารถให้คะแนนได้ตรงตามความเป็นจริง

3. วิธีการดำเนินการประเมินไม่ยุ่งยาก ควรคำนึงถึงเวลา ขนาด อายุ ของกลุ่มผู้เรียนรายวิชามวยปล้ำและจำนวนของผู้เข้ารับการทดสอบ

ดังนั้นการสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็น

เกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำ ที่นำไปใช้ได้เพราะมีคุณสมบัติของเกณฑ์การประเมินที่ดี คือมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความเชื่อถือได้ (reliability) อยู่ในเกณฑ์ดี-ดีมาก และมีการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาตามหลักการและทฤษฎีการสร้างเกณฑ์การประเมินทุกประการ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬา ผู้วิจัยเสนอการนำไปใช้ดังต่อไปนี้

1. ก่อนการนำเกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะไปใช้ผู้ประเมินต้องมีการศึกษารายละเอียดจากคำอธิบายการใช้เกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำให้มีความรู้ความเข้าใจถึงขั้นตอนและรูปแบบของการปฏิบัติทักษะก็ฬามวยปล้ำในแต่ละลักษณะรวมถึงวิธีการให้คะแนนของแต่ละ

ทักษะที่มีความชัดเจนของทักษะนั้นได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การประเมินผลที่มีความแน่นอนในและตรงกับสภาพความจริงมากที่สุด

2. ก่อนที่จะนำเกณฑ์ประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำผู้วิจัยได้สร้างขึ้นทั้ง 7 ทักษะ ไปใช้ต้องมีการชี้แจงให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำและแบบประเมินอย่างชัดเจนเพื่อให้การประเมินสอดคล้องกับสภาพความจริงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่มีทักษะก็ฬามวยปล้ำให้มากกว่า 7 ทักษะเพราะจะทำให้มีเกณฑ์การประเมินทักษะก็ฬามวยปล้ำที่ความหลากหลายและเหมาะสมกับการเรียนการสอนในระดับต่างๆ

2. ควรศึกษาเพิ่มเติมกับโรงเรียนระดับพื้นที่การศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนกีฬาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสถาบันการพลศึกษาในวิทยาเขตต่างๆ ที่เปิดทำการเรียนการสอน ในรายวิชากีฬาฬามวยปล้ำ เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539). *การประเมินผลจากสภาพจริง*. กรุงเทพมหานคร: ครูสภา
ลาดพร้าว.
- กรรวิ บุญชัย. (2554ก). *สมุดพร้อมบันทึก รายวิชาการวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาชั้นสูง*.
(พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรรวิ บุญชัย. (2554ข). *เอกสารการสอน รายวิชาการวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาชั้นสูง*.
(พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญส่ง โกสะ. (2547). *การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักส่งเสริม และ
ฝึกอบรม ภาควิชาพล, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน.
- ประทีป พานิชชาติ. (2528). *มวยปล้ำสมัครเล่น*. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ภูติจันทร์ (2547). *การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ราตรี นันทสุนธ. (2553). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: จุฑทอง.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.
- สถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551 สำหรับโรงเรียนกีฬา*. กรุงเทพมหานคร: กองส่งเสริมวิชาการสถาบัน
การพลศึกษา.
- สมนึก ภัททิยธณี. (2551). *การวัดผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและ
พัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานการกีฬา กรมพลศึกษา. (2539). *คู่มือการฝึกกีฬามวยปล้ำขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: กลุ่ม
พัฒนาหลักสูตรและฝึกอบรม ส่วนพัฒนาการกีฬา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกวีรัฐมนตรี. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษา
แห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*. กรุงเทพมหานคร: พริกหวาน
กราฟฟิก.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวง
ศึกษาธิการ. (2543). *แนวทางการประเมินผลตามสภาพที่แท้จริงของนักเรียนที่มีความต้องการ
พิเศษ*. กรุงเทพมหานคร: การศาสนา.
- สุนทรา โตบัว. (2552). *เอกสารประกอบการสอนระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร:
ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุมาลี จันทร์ชลอ. (2542). *การวัดและประเมินผล*. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีจำกัด.

ภาษาอังกฤษ

Petrov, R. (1996). The ABC of wrestling. International Federation of Associated Wrestling Styles. Avenue Juste-Olivier 17 CH-1006 Lausanne.

ผู้เขียน

จีราวูธ วิเชียร นิลิตศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร อีเมล: jirawut__wichien@hotmail.co.th

อาจารย์ ดร.บุญเลิศ อุทยานิก สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร อีเมล: fedublo@ku.ac.th

อาจารย์ ดร.อวยพร ตั้งธงชัย สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร อีเมล: ouaypon@yahoo.com